

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-177)

Aug (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. இராமாநுச நூற்றந்தாதி.....29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 154)

963. தத்வம்

தயிர் மற்றும் பால் ஆகியவற்றில் உள்ள வெண்ணெய் போன்று, சேதந அசேதநங்களுக்குள் வ்யாபித்து நிற்பது போன்ற ஸாராம்சமாக உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- பரமார்த்தம் அசேஷஸ்ய ஜகத: ப்ரபாவாப்யயம் சரண்யம் சரண்யம் கச்சந் கோவிந்தம் நாவஸீததி - கோவிந்தனே உண்மையான வஸ்து; அவனே இந்த உலகின் ஸ்ருஷ்டிக்கும், அழிவுக்கும், காப்பாற்றுதலுக்கும் காரணமாக உள்ளான். அவனைச் சரணம் அடையும் ஒருவன் எந்தக் காரணத்தாலும் வருத்தம் அடையமாட்டான்.
- ஏகதோ வா ஜகத் க்ருத்ஸ்நம் ஏகதோ வா ஜநார்த்தந: ஸாரதோ ஜகத: க்ருத்ஸ்நாத் அதிரிக்தோ ஜநார்த்தந: - ஜநார்த்தனனை தராசின் ஒரு தட்டிலும், இந்த ப்ரபஞ்சத்தை மற்றொரு தட்டிலும் வைத்தால், தனது மேன்மை காரணமாக ஜநார்த்தனன் உள்ள தட்டே தாழ்ந்து இருக்கும்.

964. தத்வவித்

தன்னைப் பற்றிய இந்த உண்மையை முழுவதுமாக அறிந்தவன். த்வமேவ த்வாம் வேத்த - புருஷோத்தமா! நீ உன்னை உன்னுடைய அறிவினால் அறிகிறாய் - என்றது காண்க.

965. ஏகாத்மா

சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகிய அனைத்திற்கும் தான் ஒருவன் மட்டுமே எஜமானனாகவும், ஆள்பவனாகவும், அவற்றை ஆதரிப்பவனாகவும் உள்ளவன்.

966. ஜந்ம ம்ருத்யு ஜராதிக:

இவ்விதமாக உள்ளபோதிலும், சேதன அசேதனங்களைப் பீடிப்பதான பிறப்பு, இறப்பு மற்றும் மூப்பு ஆகியவை அற்றவன்.

967. பூர்புவஸ்வஸ்தரு:

பூலோகம், புவர்லோகம் மற்றும் ஸ்வர்லோகம் ஆகிய மூன்றிலும் உள்ள பிராணிகள் மற்றும் பறவைகள் பழுத்த மரங்களை நாடுவது போன்று, அனைவருக்கும் புகலிடமாகத் தளிர்ந்த பாரிஜாத மரம் போன்று உள்ளவன். ஸமாச்சரிதா ப்ரஹ்மதரோ: அநந்தாத் நிஸ்ஸம்சய: பக்வபலப்ரபாத: - ஓங்கி வளர்ந்த பரப்ரஹ்மம் என்னும் பழுத்த மரத்தை அடைந்தால், அதிலிருந்து பழுத்த பழங்கள் உதிர்வது உறுதி - என்றது காண்க.

968. தார:

தன்னை அடையும் அனைவரையும் ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டும்படிச் செய்பவன்.

969. ஸவிதா

அனைத்தையும் படைப்பவன் அல்லது அனைவருக்கும் தந்தையாக உள்ளவன்.

970. ப்ரபிதாமஹ:

அனைவருக்கும் பாட்டன் என்று கூறப்படும் நான்முகனுக்கும் தந்தையாக உள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 177)

ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ள தன்மைகள் கொண்டவன் இந்த்ரன் என்பது ப்ரஸித்தமாக உள்ளபோது, “என்னையே நீ உபாஸிப்பாய்” என்று இந்த்ரன் கூறியது எப்படி? இந்தக் கேள்விக்கான விடையை அடுத்த சூத்திரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

1-1-31 சாஸ்த்ர த்ருஷ்ட்யா தூபதேசோ வாமதேவவத்

பொருள் - வாமதேவரிஷி போன்று இங்கும் இந்த்ரனுடைய உபதேசம் என்பது சாஸ்த்ர ரீதியில் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (3-2) - மாமேவ விஜாநீஹி மாமுபாஸ்ஸ்வ -என்னையே நீ உபாஸிப்பாயாக - என்று ஜீவஸ்வபாவம் மற்றும் ஸ்வரூபம் உள்ள இந்திரன் தனது ஆத்மாவையே ப்ரஹ்மமாகக் கொண்டு உபாஸிக்கவேண்டும் என்று உரைத்தது, தனது ஆத்மாவைக் குறித்து மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறிந்ததால் அல்ல; மாறாக, தனது ஆத்மாவைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அறிந்ததால் ஆகும் என்று கருத்து. இங்கு உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால், கீழே உள்ள வரிகள் மூலம், பரமாத்மா அனைத்து ஆத்மாக்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளான் என்றும், ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும் பதங்களான “அஹம், த்வம்” போன்றவை பரமாத்மாவையும் சேர்த்தே குறிக்கின்றன என்றும் இந்த்ரன் உணர்ந்தான்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2) - அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - நானாகவே உள்ள இந்த ஜீவனால் நான் அசித்தை வ்யாபித்து, அதற்கு நாமரூபங்களை அளிக்கக்கூடவேன்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - ஏததாத்மயமிதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் அதனையே ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (3-11-2) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன் அனைத்து ஜனங்களையும் உட்புகுந்து நியமிக்கிறான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் - (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தர: யம் ஆத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர் யாம்யம்ருத: - யார் ஜீவாத்மாவில் வசிக்கிறானோ, யார் அந்த ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனோ, அவ்விதம் யார் உள்ளதை அந்த ஜீவாத்மா அறியாதோ, யாருக்கு ஜீவாத்மா சரீரமாக உள்ளதோ, யார் அந்த ஜீவாத்மாவை உட்புகுந்து நியமிக்கிறானோ அவனே உனது அந்தர்யாமியானவன்.
- ஸுபால உபநிஷத் - ய ஆத்மநி ஸஞ்சரந் யஸ்யாத்மா சரீரம் யமாத்மா ந வேத ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - யார் இந்த ஆத்மாவில் புகுந்து ஸஞ்சரிக்கிறானோ, யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ, யாரை இந்த ஆத்மா அறியாதோ, அவனே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், பாவங்கள் தீண்டப் பெறாதவனும், அனைத்திற்கும் தேவனும் ஆகிய நாராயணன்.

இவ்விதம் அறிந்து கொண்ட பின்னர், கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (3-1) - மாமேவ விஜாநீஹி மாமுபாஸ்ஸவ - என்னை உபாஸிப்பாய் - என்று கூறும்போது, இங்கு உள்ள "மாம்" என்ற பதம் மூலம் தனக்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையே உணர்த்தி, அவனையே உபாஸிக்கவேண்டும் என்று கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 177)

“நம:” என்பதற்கு அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதையில் உள்ள மூன்றுவிதமான
விளக்கங்கள்

மூலம் - இந்த நம: சப்தத்துக்கு ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பரங்களென்று மூன்று
அர்த்தங்களை வகுத்து அஹிர்புத்நயன் வ்யாக்யானம் பண்ணினான்.

ப்ரேக்ஷாவத: ப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ரஹ்விபாவாத்மிகா ஸ்வத:
உத்க்ருஷ்டம் பரமுதித்ச்ய தந்நம: பரிகீயதே

லோகே சேதநவர்க்கஸ்து த்விதைவ பரிகீர்த்யதே
ஜ்யாயாம்ச்சைவ ததா அஜ்யாயாந் நைவாப்யாம் வித்யதே பர:

காலதோ குணதச்சைவ ப்ரகர்ஷோ யத்ர திஷ்டதி
சப்தஸ்தம் முக்யயா வ்ருத்தயா ஜ்யாயாநித்யவலம்பதே

அதச்சேதநவர்க்கோந்ய: ஸ்ம்ருத: ப்ரத்யவரோ புதை:
அஜ்யாயாம்ச்சாநயோர்யோக: சேஷசேஷிதயேஷ்யதே

அஜ்யாயாம்ஸோபரே ஸர்வே ஜ்யாயாநேகோ மத: பர:
நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவேந தேஷாம் தேந ஸமந்வய:

நந்தவ்ய: பரம: சேஷீ சேஷா நந்தார ஈரிதா:
நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவோயம் ந ப்ரயோஜநபூர்வக:

நீசோச்சயோ: ஸ்வபாவோயம் நந்த்ரு நந்தவ்யதாத்மக:
உபாதிரஹிதேநாயம் யேந பாவேந சேதந:

நமதி ஜ்யாயஸே தஸ்மை தத்வா நமநமுச்சயதே
பகவாந் மே பரோ நித்யம் அஹம் ப்ரத்யவர: ஸதா

இதி பாவோ நம: ப்ரோக்தோ நமஸ: காரணம் ஹி ஸ:
நாமயத்யாபி வா தேவம் ப்ரஹ்மீபாவயதி த்ருவம்

ப்ரஹ்மீபவதி நோசே ஹி பரோ நைச்யம் விலோகயந்
அதோ வா நம உத்திஷ்டம் யத்தம் நாமயதி ஸ்வயம்

வாசா நம இதி ப்ரோச்ய மநஸா வபுஷா ச யத்
தந்நம: பூர்ணமுத்திஷ்டம் அதோ அந்யந்ந்யூநமுச்சயதே

விளக்கம் – இப்படியாக உள்ள “நம:” என்பதற்கு அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதையில் ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம் மற்றும் பரம் என்னும் மூன்று அர்த்தங்கள் கூறப்பட்டன. அவையாவன் அடுத்து உள்ள பல ச்லோகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

- ப்ரேசுஷாவத: ப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ரஹ்விபாவாத்மிகா ஸ்வத: உத்க்ருஷ்டம் பரமுதித்ச்ய தந்நம: பரிகீயதே – அறிவுள்ள ஒருவன் தன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஒருவனைக் குறித்து எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் தானாகவே வணங்குவதாகிய சரீரத்தின் செயல்பாடு “நமஸ்” எனப்படுகிறது.
- லோகே சேதநவர்க்கஸ்து த்விதைவ பரிகீர்த்யதே ஜ்யாயாம்ச்சைவ ததா அஜ்யாயாந் நைவாப்யாம் வித்யதே பர: - சாஸ்த்ரங்களில் சேதநர்கள்

அனைவரும் உயர்ந்தவர்கள் மற்றும் தாழ்ந்தவர்கள் என்று இருவகைப்பட்டவர்களாக மட்டுமே கூறப்படுகிறார்கள்; வேறு விதங்கள் இல்லை.

- காலதோ குணதச்சைவ ப்ரகர்ஷோ யத்ர திஷ்டதி சப்தஸ்தம் முக்யயா வ்ருத்தயா ஜ்யாயாநித்யவலம்பதே - அந்த இருவரில் காலம் மற்றும் குணம் ஆகியவற்றால் மேன்மை உள்ளவன் மட்டுமே “உயர்ந்தவன்” என்னும் பொருள் தருகின்ற “ஜ்யாயாந்” என்னும் சொல்லின் பொருளாகிறான். ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே இவ்விதம் நித்யமாயும், எங்கும் உள்ளவனாயும், அளவற்ற குணங்கள் கொண்டவனாக உள்ளதாலும் அவனே “ஜ்யாயாந்” எனப்படுகிறான்.
- அதச்சேதநவர்க்கோந்ய: ஸ்ம்ருத: ப்ரத்யவரோ புதை: அஜ்யாயாம்ச்சாநயோர்யோக: சேஷசேஷித்யேஷ்யதே - அவனைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் “தாழ்ந்தவர்கள்” என்னும் பொருள் தருகின்ற “அஜ்யாயாந்” எனப்படுகின்றனர். உயர்ந்த அவனுக்கும் தாழ்ந்த இவர்களுக்கும் இடையே உள்ள உறவு என்பது “எஜமானன் - அடிமை” என்பதான “சேஷி - சேஷி பாவம்” ஆகும்.
- அஜ்யாயாம்ஸோபரே ஸர்வே ஜ்யாயாநேகோ மத: பர: நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவேந தேஷாம் தேந ஸமந்வய: - அவன் ஒருவன் மட்டுமே உயர்ந்தவன் ஆவான், மற்ற அனைவரும் தாழ்ந்தவர்களே ஆவர். அவன் வணங்கப்படுபவனாகவும், இவர்கள் வணங்குபவர்களாவும் இருப்பதே அவனுடன் இவர்களுக்கு உள்ள உறவாகும்.
- நந்தவ்ய: பரம: சேஷீ சேஷா நந்தார ஈரிதா: நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவோயம் ந ப்ரயோஜநபூர்வக: - வணங்கப்படுபவன் “உயர்ந்தவன், சேஷி” என்று கூறப்படுகிறான். வணங்கும் மற்றவர்கள் “சேஷிகள்” எனப்படுகிறார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ள இந்த உறவுமுறையானது

எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல், இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளது.

- நீசோச்சயோ: ஸ்வபாவோயம் நந்த்ரு நந்தவ்யதாத்மக: உபாதிரஹிதேநாயம் யேந பாவேந சேதந: நமதி ஜ்யாயஸே தஸ்மை தத்வா நமநமுச்யதே – சேதநன் ஒருவன் உயர்ந்த அவனை எந்த ஒரு பலனையும் எதிர்பாராமல் எவ்விதம் வணங்குகிறானோ, அத்தகைய நமஸ்காரம் என்பதற்கும், “அவனே சேஷி, நாம் சேஷன்” என்று எண்ணுவதற்கும் “நமநம்” என்று பெயர்.
- பகவாந் மே பரோ நித்யம் அஹம் ப்ரத்யவர: ஸதா இதி பாவோ நம: ப்ரோக்தோ நமஸ: காரணம் ஹி ஸ: - “பகவான் எப்போதும் எனக்கு எஜமானன், நான் அவனுக்கு எப்போதும் அடிமை” என்றுள்ள எண்ணமே நமஸ் எனப்படுகிறது. இதன் காரணம், அத்தகைய எண்ணமே சரீரத்தால் செய்யப்படும் நமஸ்காரம் என்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதால் ஆகும்.
- நாமயத்யாபி வா தேவம் ப்ரஹ்வீபாவயதி த்ருவம் ப்ரஹ்வீபவதி நோசே ஹி பரோ நைச்யம் விலோகயந் – இத்தகைய நமஸ்காரம் என்பது ஸர்வேச்வரனை வணங்கும்படிச் செய்கிறது. வணங்குபவன் விண்ணப்பம் செய்வதை பகவான் அளிக்கும்படியாகச் செய்கிறது. இது உறுதியாகும். மிகவும் உயர்ந்த பகவான், தன்னிடம் தாழ்ந்து வணங்குபவர்களைக் கண்டு, தானும் அவர்களிடம் வணக்கம் உள்ளவனாகிறான்.
- அதோ வா நம உத்திஷ்டம் யத்தம் நாமயதி ஸ்வயம் – ஆக, ஸர்வேச்வரனையும் வணங்கும்படிச் செய்வதால், இந்தச் செயல் “நமஸ்ஸு” எனப்படுகிறது.
- வாசா நம இதி ப்ரோச்ய மநஸா வபுஷா ச யத் - தந்நம: பூர்ணமுத்திஷ்டம் அதோ அந்யந்ந்யூநமுச்யதே – வாக்கு கொண்டு “நம” என்று உரைத்து, மனம் மூலம் இதனை எண்ணியபடி இருந்து, சரீரத்தால் வணங்குவதே

பரிபூர்ணமான நமஸ் ஆகும். இதனைத் தவிரச் செய்யப்படுவது குறையுடன்
கூடிய நமஸ் ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 136)

அவதாரிகை - இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிகொண்டு வர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு அவச்யம் நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்ய மென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாகத் தன்னுடைய ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் தனது ஆசார்யனுக்கு மகிழ்வை அளிக்கும் என்று எண்ணியபடி வாழ்கின்ற இந்த அதிகாரிக்கு அவசியமாக விலக்கத்தக்கவைகள் எவை என்று கூறத் திருவுள்ளம் பற்றினார். இதனால் முதலில் சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைத் தள்ளுதல் அவசியமானது என்று கூறுகிறார்.

543. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஏவம்பூதனான மிவ்வதிகாரிக்கு பரதார பரிக்ரஹாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், ஸ்வவிநாசத்தையும் ஸ்வாநுஷ்டாநங்கண்ட பரருடைய விநாசத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படும்தொன்றென்கை.

விளக்கம் – இவ்விதம் உள்ள இந்த அதிகாரிக்கு மற்றவர்களுடைய மனைவியை அடைதல் போன்றதான தாழ்ந்த செயல்கள் தனக்கு அழிவையும், தனது ஒழுக்கங்களைப் பார்த்தபடி உள்ளவர்களுக்கு அழிவையும் உண்டாக்குவதால் கைவிடத்தக்கது என்கிறார்.

454. தான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னை யநாதரித்தும் தன் அநுஷ்டானத்தை யங்கீகரித்தும்.

அவதாரிகை – உபயவிநாசமு மித்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனையென்ன அருளிச் செய்கிறார் (தான் நசிக்கிறது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதன் மூலம் இருவருக்கும் அழிவு ஏற்படுவது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஆசார்யாபிமாநத்திலே யொதுங்கி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்கள் மூன்றுக்கு மபிமத விஷயமா யிருக்கிற தான் நசிக்கிறது, அம்மூவர்க்கு மிது அநிஷ்டமாகையாலும், அபசாரமாவது, அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்ரூமான அபசார த்ரயத்திலு மந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது, சரமபர்வபர்யந்தமாக வந்து நிற்கிற பாகவதோத்தமனான தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்வவித்தான இவனிப்படி செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லையாகப் பட்டன்றோ! நமக்குப் பின்னையென்! என்று தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தைத் தாங்க ளங்கீகரித்து மென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதவர்கள், அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகசூந்யரானவர்கள். அநுஷ்டாநத்தை அங்கீகரிக்கிறவர்கள் நசிக்கிறார்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் நசிப்பானென், தோஷங்கண்டா லநாதரிக்கலாகாதோ வென்னில்; ராஜபுத்ரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜாதான் சிஷித்துக்கொள்ளும்தொழிய அவனை அநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம் பண்ணி தண்டிக்குமாப்போலே, ஸ்வாபிமதனான இவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேச்வரன்றானே திருத்திக் கொள்ளும்தொழிய பிறநாதரிக்கப் பொறாமையாலே அநாதரித்தவர்களுக்கு

விநாசமே பலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. “அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதேமா மநந்யபாக், ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்யஸ் ஸம்யக் வ்யவஹிதோ ஹி ஸ:” என்று உபாஸக விஷயமாக அருளிச்செய்தபடி கண்டால், எல்லை நிலத்திலே வந்து நின்று இவ்வதிகாரி விஷயத்திலவனிருக்கும்படி சொல்ல வேண்டாவினே; ஆகையால், இப்படி தானும் பிறரும் ரசிக்கும்படி இருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்யமென்ற தாய்த்து.

விளக்கம் – ஆசார்ய அபிமானம் என்ற நிலையில் நின்று, ஸர்வேச்வரன் - அவன் அடியார்கள் – ஆசார்யன் ஆகிய முன்று பேருக்கும் விரும்பத்தக்கவனாக உள்ளவன் கெடுவது என்பது அந்த மூவருக்கும் இது விருப்பம் இல்லாத செயல் என்பதாலும், அபசாரம் என்பது விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்வதாலும், மிகவும் கொடியதான முன்று அபசாரங்களிலும் சேருகையாலும் ஆகும் (இங்கு முன்று அபசாரம் = பகவத் பாகவத, ஆசார்ய அபசாரங்கள்). இதனால் மற்றவர்கள் அழிவது எப்படி? கடைசி நிலையில் வந்து நிற்கும் பாகவதர்களில் சிறந்தவனான தன்னை, “சாஸ்த்ரங்கள் தள்ளியதைச் செய்பவன்” என்று வெறுப்பதாலும், “தத்வஞானம் நிறைந்த இவனே இவ்விதம் செய்கிறான், இவன் இவ்விதம் செய்வது குற்றம் இல்லை என்று இவன் அறிந்ததால் அல்லவோ? ஆக நமக்கும் ஏதும் தீமை நேராது”, என்று எண்ணியவர்களாக இவனுடைய தாழ்ந்த செயல்களை ஏற்று அவர்களும் செய்வதால் ஆகும். அநாதரிப்பவர்கள் என்பவர் பாகவதர்களுடைய பெருமையை அறியாதவர்கள்; “செய்யத்தக்கது, செய்யதகாதது” குறித்து ஏதும் அறியாதவர்கள் ஆவர். இவர்களுடைய ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றுபவர்களும் அழிகிறார்கள். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - “அநாதரிப்பவர்கள் ஏன் அழியவேண்டும்? குற்றங்கள் உள்ளது கண்டால் அநாதரித்து ஒதுங்கலாம் அல்லவோ?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு அரசபுத்ரன் குற்றம் செய்தால் அரசன் அவனைத் தண்டிக்கலாம், ஆனால் அந்த ராஜகுமாரனைத் மற்றவர்கள் தவறாகப் பேசினால் அவர்கள் அரசனுடைய கோபத்துக்கு ஆளாவார்கள் அல்லவோ? இதே போன்று, தான் விரும்பிய இவனிடம் குற்றம் ஏற்பட்டால், ஸர்வேச்வரன் அவனைத் தானே ஒதுக்க முயல்வான் அல்லாமல் மற்றவர்கள் அவனை ஒதுக்குவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான் என்பதால் அவனை ஒதுக்குபவர்களுக்கு நாசமே உண்டாகும்;

ஆகவே பாகவதனான அவனை ஒதுக்குதல் கூடாது. ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் (9-30) – அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதேமா மநந்யபாக், ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்யஸ் ஸம்யக் வ்யவஹிதோ ஹி ஸ: – மிகவும் தாழ்ந்த நடத்தை கொண்டவன் என்றாலும், மற்ற எதனையும் விருப்பாமல் என் பக்தனாக நின்று என்னை மட்டுமே வணங்கி நின்றால், அவன் நல்லவன் என்றே கருதப்படுகிறான்; காரணம் இவன் சிறந்த ஒழுக்கம் உள்ளவன் - என்றது காண்க. இவ்விதம் பக்தியுடன் உள்ளவர்கள் குறித்து ஸர்வேச்வரன் கொண்டுள்ள நிலைப்பாடை ஆராய்ந்தால், பக்தியின் எல்லையில் நிற்கும் இந்த அதிகாரியின் விஷயத்தில் அவனுடைய நிலைப்பாடு குறித்து உரைக்கவேண்டாம் அல்லவோ? ஆகவே இவ்விதமாகத் தானும் மற்றவர்களும் அழிவதற்கு காரணமாக உள்ளதால் சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டதைச் செய்யாமல் கைவிட வேண்டும் என்று கருத்து.

455. விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று; நரக ஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தமுமாய் இருக்கையாலே தியாஜ்யம்.

அவதாரிகை - இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாசஹேது வாகைக்கடி, சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிறே; இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரவிஹித விஷயமான ஸ்வதார போகத்துக்குக் குறையில்லையென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (விஹிதபோகம் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இவ்விதம் மற்றவர்களுடைய மனைவியை அனுபவித்தல் என்பது சாஸ்த்ரத்தால் தள்ளப்பட்டது என்பதால் அல்லவோ அந்த செயல்கள் தன்னையும் மற்றவரையும் அழிக்கின்றன; இவ்விதம் அல்லாமல் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதான தனது மனைவியை அனுபவித்தல் என்பதற்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை அல்லவோ என்ற கேள்வி எழ, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விசிஷ்ட வேஷவிஷயியான சாஸ்த்ரத்திலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதாரத்தில் போகம், தாத்ருச சாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதார பரிக்க்ரஹம் போலே லோக விருத்தமுமன்று, செம்பினாலியன்ற பாவையைத் தழுவுகை முதலான கோர துக்காநுபவம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி ப்ரத்யக்ஷ பரோக்ஷ ஸித்தங்களான லோக விருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்க ளிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அநந்ய போகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், “சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்வந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்” இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும், உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடு வாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகா தென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷ தர்சனத்தாலும் அப்ராப்தி தர்சனத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசார ப்ரதாநரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்த விஷய விரக்தி ப்ரியனான வாசார்யனுக் கநபிமதமாகையாலே ஆசார்ய முக கமல விகாஸாநுபவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமா யிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

விளக்கம் - சரீரத்துடன் சேர்ந்த ஆத்மா குறித்து உரைக்கப்படும் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதான தனது மனைவியிடம் அனுபவிக்கும் இன்பம் என்பது அதே சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்பட்டதான மற்றவர்கள் மனைவியை அனுபவித்தல் என்பது போன்று உலகவாழ்க்கையுடன் முரண்பட்டதல்ல. அதே போன்று தனது மனைவியை அனுபவித்தல் என்பது பெரியதிருமொழி (1-6-4) - செம்பினால் இயன்ற பாவையை - மற்றவர் மனைவியை அனுபவிப்பவர் நரகம் போகும்போது அங்கு செம்பினால் செய்யப்பட்ட தீயில் உள்ள பெண் உருவத்தைக் காட்டி அணைக்கக் கூறுவர் - என்பதற்கு ஏற்ப நரகத்திற்கு இட்டுச் செல்வதற்கும் காரணம் ஆகாது. இவ்விதம் கண்களால் காணப்படவல்ல உலக நடையுடன் மாறுபடுதல், சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் மட்டுமே காணவல்ல நரகத்திற்குக் காரணமாதல் ஆகிய இரண்டும் தனது மனைவியை அனுபவித்தால் இல்லாமல் இருந்தாலும்; மற்றவர் மனைவியை அனுபவித்தல் என்பது உலகவழக்கத்துக்கு முரணானது, நரகத்திற்குக் காரணமாகவல்லது என்று இருந்தாலும்; அவை இரண்டுமே ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பட்டதாகவே உள்ளன. எப்படி என்றால் ப்ருகுவல்லி -

சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்வந்யேவாத்மாநம் பச்யேத் - ஐந்து இந்த்ரியங்கள், மனம் ஆகியவற்றை அடக்கியவனாக, இவை இரண்டையும் அடக்கியதால் உண்டாகும் செருக்கு அற்றவனாக, உலகவிஷயங்களில் ஈடுபாடு அற்றவனாக, தனது ஆத்மாவின் உள்ளே இருக்கும் பரமாத்மாவைக் காணவேண்டும் - என்பது போன்ற வேதவாக்கியங்கள் மற்றும் திருமந்திரம் போன்றவற்றால் பக்தியில் ஆழ்ந்த நிலையில் உள்ள உபாஸகன் மற்றும் ப்ரபந்நன் ஆகிய இருவருக்குமே பெண்கள் மூலம் கிட்டும் இன்பம் ஆகாது என்று கூறும் ப்ரமாணங்களுக்கு முரணாக உள்ளதால் ஆகும். மேலும் இந்தச் செயல்கள் பெண்களிடம் உள்ள தோஷத்தை உணர்த்துவதாலும், பெண்கள் மூலம் கிட்டும் இன்பத்தை அருவறுப்புடன் காணும் நல்ல ஒழுக்கம் உள்ள சான்றோர்களால் “தள்ளத்தக்கது” என்று பழிக்கப்பட்டதாலும், பெண்கள் விஷயத்தில் ஈடுபாடு இல்லாமை என்பதையே விரும்புகின்ற ஆசார்யனுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயல் என்பதாலும், ஆசார்யனுடைய திருமுகம் என்னும் தாமரையின் மலர்ச்சியை அனுபவிக்கவல்ல பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ளதாலும் - இப்படியாகப் பலவிதமான தீமைகளை உண்டாக்கவல்லதால் இந்த அதிகாரி அடியுடன் கைவிடத்தக்கது என்று கருத்து.

456. போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

அவதாரிகை - போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (போக்யதா புத்தி குலைந்து) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தனது மனைவியை அனுபவிக்கும்போது, “இது இன்பம்” என்று எண்ணாமல் “இது இல்லற தர்மம்” என்று எண்ணினால், இது போன்ற தோஷம் வராது அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தியில் காமுகதயாவரும் போக்யதா புத்தியை விட்டு, உபாலகரான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான சிஷ்டர் பைத்ருகருண மோசக ப்ரஜோத்பாதநார்த்தமாகவும், ஸ்நாந திவஸத்தி லங்கீகரியாவிடில் ப்ருணஹத்யாதி தோஷமுண் டென்னு மத்தைப் பற்றவும் தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கு மாப்போலே இவனுமப்படி தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்த தர்மநிஷ்டனான இவனுக்கு அந்ய தர்மாந்வயம் விரோதியாகையாலே அநந்யோபயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமென்கை. இத்தால், போக்யதா புத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்ய போகத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும்; ஆனபின்பு ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்றதாய்த்து. ஆகையால் ஏதேனு மொருபடி யந்வயித்தாலும் ஸ்வரூபஹாநி தப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணு மென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதான மனைவியிடம் சேரும்போது, காமம் மூலம் உண்டாகும் இன்பத்தைக் கைவிட்டு; பக்தியில் நிலைநின்ற முனிவர்கள் உள்ளிட்ட சான்றோர்கள், “பித்ரு கடன் தீர்ப்பதற்காகப் புத்திரர்களைப் பெறவேண்டும்” என்ற காரணத்தினாலும், வீட்டுக்கு விலக்காகிவிட்டு நீராடிய நாளில் மனைவியுடன் சேராவிட்டால் கர்ப்பத்தை அழித்தல் போன்ற கொடிய குற்றங்கள் வந்து சேரும் என்ற காரணத்தாலும், “தர்மம்” என்ற எண்ணத்துடன் மனைவியுடன் சேர்வது போன்று, இவனும் தர்மம் என்ற எண்ணத்துடன் சேரக்கூடும். இது தர்மம் என்றாலும், ஸித்ததர்மம் என்பதான “ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயம்” என்பதால் நிலைநிற்கும் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு மற்ற தர்மங்களைக் கடைப்பிடித்தல் என்பது முரண்பட்டதால், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே உபாயம் என்று எண்ணியுள்ள ஸ்வரூபம் அழியும் என்று கருத்து. ஆகவே “இன்பம் உண்டாக்குவது” என்ற எண்ணத்துடன் மனைவியிடம் சேர்ந்தால் ஸர்வேச்வரனையே பொருளாகக் கொண்டுள்ள ஸ்வரூபம் அழிவது போன்று, தர்மம் என்ற எண்ணத்துடன் மனைவியுடன் சேர்ந்தால், ஸர்வேச்வரனையே உபாயம் என்று கொண்டுள்ள ஸ்வரூபம் அழியும். ஆகவே எவ்விதத்தில் ஆராய்ந்தாலும் இந்த அதிகாரிக்குத் தனது மனைவியுடன் சேர்தல் என்ற இன்பம் ஆகாது என்றாகிறது. எனவே எந்த எண்ணத்தில் மனைவியுடன் சேர்ந்தாலும்,

ஸ்வரூபம் அழிதல் என்பது உறுதியாகிறது. ஆகவே அதனை விலக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 143)

2-5-10 ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லா வலியுமல்லன்

காணலுமாகான் உளனல்லனில்லை யல்லன்

பேணுங்கால் பேணும் உருவாகுமல்லனுமாம்

கோணை பெரிதுடைத்து எம்பெம்மானைக் கூறுதலே

பொருள் - ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உரைப்பதற்கு மிகவும் ப்ரயாசை கொள்ள வேண்டியதாக உள்ளது. ஏன் என்றால் - அவன் ஆணும் அல்லன், பெண்ணும் அல்லன், இந்த இரண்டு பால்களிலும் சேராத அலியும் அல்லன், நம்முடைய கண்களால் காண இயலாதவன், உள்ளான் என்றும் உரைக்க இயலாது, இல்லை என்றும் மறுக்க இயலாது, தனது அடியார்கள் விரும்பும்போது அவர்கள் விரும்பிய ரூபத்தில் வருபவன், இவ்விதம் மற்றவர்களுக்கு வராமல் உள்ளவன் - என்பதால் ஆகும்.

அவதாரிகை - என்னோடு கலந்த எம்பெருமான்படி பேசப் பெரிதும் மிறுக்குடைத்து என்கிறார்.

விளக்கம் - “என்னுள்ளே கலந்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரன் குறித்து உரைத்தல் என்பது மிகவும் கடினமாகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆணல்லன் இத்யாதி) நாட்டில் காண்கிற ஆண்களின்படியல்லன்; அப்படியே ஸ்த்ரீகளின் படியுமல்லன்; உபயோக யோக்யமல்லாத நபும்ஸக பதார்த்தத்தின் படியுமல்லன். “நைநம் வாசா ஸ்த்ரீயம் ப்ருவந் நைநமஸ்தரீ புமாந் ப்ருவந் புமாம்ஸம் ந ப்ருவந் நைநம் வதந் வததி கச்சந அ இதி ப்ரஹ்ம” ஆரணத்தில் இரண்டாமோத்து. “ஸ வை ந தேவாஸுரமர்த்ய திர்யங் ந ஸ்த்ரீ ந ஷண்டோ ந புமாந் ந ஜந்து: நாயம் குண: கர்ம ந ஸந்ந சாஸந் நிஷேதசேஷோ ஜயதாதசேஷ:” என்று. இப்படி பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே, ஒரு தமிழன், “ஜீயா! நாட்டில் காண்கிற மூன்றின்படியுமல்லனாகில் சொல்லிற்றாகிற வஸ்து சூந்யமோ பின்னை” என்று கேட்க; பட்டரும், “பிள்ளை! இயலறிவுக்குப் போந்திருந்ததில்லையீ! ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லாவலியுமல்லது என்றதில்லையே; “அல்லன், அல்லன்” என்கையாலே “புருஷோத்தமன்” என்று சப்தந்தானே தோற்றுவிக்கிறதில்லையோ?” என்று அருளிச்செய்தார். “ஆணல்லன், பெண்ணல்லன்” என்கிற இத்தால் - ஸஜாதீயவிஜாதீய நிஷேதம் பண்ணினபடி.

விளக்கம் - (ஆணல்லன் இத்யாதி) - பொதுவாக உலகில் காணப்படும் ஆண்கள் போன்றும் அல்லன், பெண்கள் போன்றும் அல்லன், உபயோகத்திற்குத் தகுதியற்ற அலியும் அல்லன். இந்தப் பாசுரத்திற்கான விளக்கம் அளித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஸ்வாமி பராசரபட்டர் கீழே உள்ள வேத வாக்கியங்களை ப்ரமாணமாக உரைத்தார்:

- ருக்வேத ஆரண்யகம் - நைநம் வாசா ஸ்த்ரீயம் ப்ருவந் நைநமஸ்தரீ புமாந் ப்ருவந் புமாம்ஸம் ந ப்ருவந் நைநம் வதந் வததி கச்சந அ இதி ப்ரஹ்ம - ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உரைக்கும் ஒருவன் தனது வாக்கு கொண்டு இந்தப் பரமாத்மாவைப் பெண் என்றும் கூறுவது இல்லை, ஆண் என்றும் கூறுவது கிடையாது, இந்த இரண்டும் அல்லாத அலி என்றும் கூறுவது இல்லை, இப்படிப்பட்ட பரம்பொருள் “அ” என்பதால் கூறப்படுகிறான்.
- ஸ்ரீமத்பாகவதம் (8-3-24) - ஸ வை ந தேவாஸுரமர்த்ய திர்யங் ந ஸ்த்ரீ ந ஷண்டோ ந புமாந் ந ஜந்து: நாயம் குண: கர்ம ந ஸந்ந சாஸந் நிஷேதசேஷோ ஜயதாதசேஷ: - அந்தப் பரம்பொருள் தேவன், மனிதன்,

அசுரன், விலங்கு ஆகியவற்றில் எதுவாகவும் இல்லை; பெண்ணாகவும், அலியாகவும், ஆணாகவும் இல்லை; இவை அல்லாத வேறு எந்தப் பொருளாகவும் இல்லை; குணமாகவும் இல்லை, செயல்களாகவும் இல்லை, சேதனமாகவும் இல்லை அசேதனமாகவும் இல்லை.

இவ்விதம் பட்டர் உரைத்தபோது அங்கிருந்த தமிழர் ஒருவர் பட்டரிடம், “ஸ்வாமி! உலகில் உள்ள அனைத்து பொருள்களும் ஆண்பால், பெண்பால் அல்லது அலி என்றுள்ள மூன்று வகைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் சேரவேண்டும் அல்லவோ? இந்த மூன்றிலும் ஸர்வேச்வரன் சேரவில்லை என்றால் அவன் சூன்யமோ?”, என்றான். இதற்கு பட்டர், “உமக்கு உள்ள இலக்கண அறிவில் அர்த்த ஞானம் மட்டுமே உள்ளது அன்றி சப்த ஞானம் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. ஆழ்வார் இங்கு - ஆண் அல்லன், பெண்ணல்லன், அலி அல்ல என்று கூறவில்லை. ஆனால் அல்லன், அல்லன், அல்லன் என்று அல்லவோ கூறுகிறார்? ஆகவே ஆண்களில் உயர்ந்தவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான் என்ற புருஷோத்தமத் தன்மை வெளிப்படும்படி அருளிச்செய்ததைக் காண்க. ஆக புருஷோத்தமன் என்ற தன்மையே இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது”, என்று அருளிச்செய்தார். ஆக இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரன் குறித்து உரைக்கும்போது, ஒரே ஜாதியில் உள்ள மற்ற பொருள்கள் (துணி என்றால் பலவித துணிகள்), மற்ற ஜாதியில் உள்ள மற்ற பொருள்கள் (துணி, பாளை என்று வெவ்வேறு வகை) என்று பிரித்து உரைப்பது போன்று ஆழ்வார் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காணலும் ஆகான்) ஆண், பெண், அலி என்கிற இவற்றைக் காணும் ப்ரமாணங்களால் காணப்படாதான். இத்தால் - ஏகப்ரமாண கம்யத்வ ஸாம்யமுமில்லை என்கை. (உளனல்லன்) அநாச்சரிதர்க்கு. (இல்லையல்லன்) ஆச்சரிதர்க்கு. அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல் - (பேணுங்கால் பேணும் உருவாகும்) “நீ எங்களுக்குப் புத்ரனாய் வந்து பிறக்க வேணும்” என்று சிலர் இரந்தால், அப்படியே வந்து பிறந்து, “ஸபலம் தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத்” என்று நிற்கும். அன்றியே பேணுங்கால் - தன்னை அர்த்திக்குக்காட்டில், பேணும் உருவாகும் - தன்னைப் பேணி மறைக்க வேண்டும்படி வந்து அவதரிக்கும் என்றுமாம். (அல்லனுமாம்) இப்படி தாழ்நிற்கச்செய்தே சிசுபாலதிகளுக்குக் கிட்ட

அரிதாம்படியிருக்கும். (கோணை பெரிது இத்யாதி) இவ்வோ நிலைகளை எனக்கு அறிவித்த ஸர்வேச்வரன்படிகளைப் பேசுவென்றால், சால மிறுக்குடைத்து.

விளக்கம் - (காணலும் ஆகான்) - ஆண், பெண், அலி என்று பிரித்து உணர்த்தவல்ல அனைத்து ப்ரமாணங்களாலும் அறியவல்லன் அல்லன். இதன் மூலம் எந்தவிதமான இந்த்ரியங்களுக்கும் இலக்காதவன் என்கிறார். ந சக்ஷஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா - கண்களுக்கும், வாக்கிற்கும் எட்டாதவன் - என்றது காண்க. (உளனல்லன்) - தனது அடியார்களாக இல்லாதவர்களுக்கு உள்ளான் என்று கூற இயலாதவன். (இல்லையல்லன்) - தனது அடியார்களுக்கு இல்லை என்று கூற இயலாதவன். இதனை மேலும் விவரிக்கிறார். (பேணுங்கால் பேணும் உருவாகும்) - இங்கு இருவிதமாகப் பொருள் உரைக்கலாம். "பேணும் உருவாகும்" என்று கொண்டு, "அடியார்கள் ஆசைப்பட்ட உருவம் எடுப்பான்" என்று பொருள் கொள்ளலாம். அல்லது ஆராதிக்க வேண்டிய தகுதியுடன் கூடிய திவ்ய மங்கள ரூபத்துடன் அவதரிப்பான் என்றும் கொள்ளலாம். தேவகி போன்ற சிலர் அவனிடம், "நீ எங்களுடைய புத்திரனாக வந்து பிறக்க வேண்டும்", என்று விண்ணப்பித்தால், அப்படியே வந்து அவதரிப்பான். மேலும் ஸபலம் தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத் - தேவீ! உனது தவங்கள் பலித்தன, நான் உனது புத்திரனாக வந்துள்ளேன் அல்லவோ - என்பான். அல்லது தன்னை இவ்விதம் ஆராதித்து நிற்காமல் பரிந்து மறைக்கும்படி நிற்பான். (அல்லனுமாம்) - இத்தனை தாழ்மையுடன் வந்தாலும், சிசுபாலன் முதலானவர்களால் அடைய இயலாதபடி இருப்பான். (கோணை பெரிது இத்யாதி) - கோணை என்றால் மிறுக்கு அல்லது பிராயாஸம் என்று பொருள். இப்படிப்பட்ட நிலைகளை உணர்த்திய எனது ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உரைப்பது என்பது மிகவும் கடினமாகும்.

2-5-11 கூறுதலொன் றாராக் குடக்கூத்த வம்மாணை

கூறுதலே மேவிக் குருகூர்ச் சடகோபன்

கூறின வந்தாதி யோராயிரத்து ளிப்பத்தும்

கூறுதல் வல்லாருளரேல் கூடுவர் வைகுந்தமே

பொருள் - வேதங்களாலும் எந்த ஒரு குணத்தையும் முழுமையாகக் கூறி முடிக்க இயலாதபடி குடக்கூத்தாடிய க்ருஷ்ணனைக் குறித்து உரைப்பதற்கு ஆசைப்பட்ட நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த அந்தாதி அமைப்பில் உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் பொருள் உணர்ந்து கூறவல்லவர்கள், பரமபதம் செல்வார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் உண்டாகில், அவர்கள் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவரென்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்க வல்லவர்கள் என்றால் அவர்கள் பரமபதம் சென்று ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்தை எப்போதும் உடையவர்கள் ஆவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூறுதல் இத்யாதி) தன் படிகளைப் பேசப்புக்கால், ஆநந்தவல்லியில் சொல்லுகிறபடியே பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாதிருக்கிறவனை. பேசவொண்ணா தொழுகிறது பரத்வமல்ல; குடக்கூத்தாடின செயலொன்றுமாயிற்று. (அம்மாணை) குடக்கூத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனை. “விஷ்ணோர் ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய”. (கூறுதலே மேவி) “பேச நிலமன்று” என்று வேதங்கள் மீண்ட விஷயம் என்று தாமும் “பேசவொண்ணாது” என்று கைவாங்காதே, அழகிதாகப் பேசக் கடவோமென்று அத்யவஸித்தார். “நான் சொல்லுவதென்? சொல்லீரே” என்னா, திரியவும் “சொல்லீர் என்னம்மாணை” என்று தொடங்குமவரினே. அத்யவஸித்தவித்தனையோ, கூறிற்றுமுண்டோ? என்னில்; குருகூர்ச் சடகோபன்றோ, கூறச் சொல்லவேணுமோ? மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்க்குப் பேசத் தட்டுண்டோ?

விளக்கம் - (கூறுதல் இத்யாதி) - அவனுடைய தன்மைகள் குறித்து உரைப்பதற்கு முயன்றால், தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ - யாதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உரைக்க இயலாமல் உள்ளவனை. அதாவது இங்கு உரைக்க இயலாமல் உள்ள நிலை என்பது அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மை மட்டும் அல்ல, அவன் குடக்கூத்து ஆடிய செயலும் ஆகும். (அம்மாணை) - குடக்கூத்து மூலம் என்னை வசப்படுத்தி, அவன் அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் நான் வசப்படாமல் செய்தவனை. மஹாபாரதம் கர்ணபர்வம் - விஷ்ணோர் ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய - ஐந்து ஆயுதங்கள் கொண்டவனும், வஸுதேவரின் புத்ரனும், எங்கும் உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய கீர்த்தியை அனைத்து உலகங்களும் சேர்ந்து நின்று பதினாயிரம் வருடங்கள் உரைத்தாலும் கூறி முடிக்க இயலாது - என்றது காண்க. (கூறுதலே மேவி) - வேதங்கள் கூட "நம்மால் கூற இயலாது" என்று ஒதுங்கிய விஷயம் என அறிந்து, "வேதங்களாலே கூற இயலாததை நம்மாலும் கூற இயலாது" என்று எண்ணி ஒதுங்காமல், "நன்றாகப் பேசுவோம்" என்று உறுதி கொண்டார். "நான் எவ்விதம் கூறுவது? நீங்கள் கூறுவீர்களாக" என்று உரைத்த பின்னர் மீண்டும், "என்னுடைய ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உரைப்பீர்களாக", என்கிறார். இவ்விதம் உறுதி கொண்டது மட்டும்தான் செய்தாரா அல்லது கூறினாரா என்று கேட்கலாம். இங்கு உறுதி கொண்டது குருகூர்ச் சடகோபன் அல்லவோ? அவர் கூறவும் செய்தார் என்று தனியாக உரைக்கவும் வேண்டுமோ? மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர் உரைப்பதற்கு ஏதும் குறையுண்டோ?

வ்யாக்யானம் - (கூறின அந்தாதி) விஷயத்துக்கு அநுரூபமாகப் பேசித் தலைக்கட்டின அந்தாதி ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார் உண்டாகில். (கூடுவர் வைகுந்தமே) "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவது என்கொலோ?" என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாதே, ஆடியாடியாய் வ்யஸநப்படாதே, இப்பாசுர மாத்ரத்தைச் சொல்லவே, நான் ப்ரார்த்தித்துப் பெற்ற பேறு பெறுவர்கள். பித்ருதநம் கிடந்தால் புத்ரன் அழித்து ஜீவிக்குமத்தனையிறே. ஆழ்வார் பட்ட வ்யஸநம் படவேண்டா; இது கற்றார்க்கு இவர் பேற்றிலே அந்வயம்.

விளக்கம் - (கூறின அந்தாதி) - உரைக்கவேண்டிய பகவத் விஷயம் என்பதற்குத் தகுதியாக உரைத்து நிறைவு செய்த அந்தாதி வடிவத்தில் உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்தையும் பொருளுடன் கற்க வல்லவர்கள் உண்டு என்றால். (கூடுவர் வைகுந்தமே) - திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவது என்றுகொலோ - என்று விரும்பியது கிட்டாமல், திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடியாடி - என்பதில் உள்ளது போன்று பிரிவாற்றாமை காரணமாகத் துன்பம் கொண்டு இவர் நின்றது போன்று அல்லாமல், “நான் வேண்டி நின்ற பேற்றை இந்தப் பாசுரங்கள் கற்பதால் அடைவார்கள்”, என்கிறார். ஆனால் இவர் போன்று பிரிவாற்றாமை காரணமாக வருந்தாமல் உள்ளவர்களுக்கும் இவர் பெற்ற பேறு கிட்டுமோ என்று கேட்கலாம். தந்தையின் சொத்து உள்ளது என்றால், புத்திரன் ஏதும் செய்யாமல் அதனைச் செலவு செய்து உல்லாசமாக உள்ளது போன்று ஆழ்வார் அடைந்த துன்பங்கள் பெறவேண்டாம்; இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள் ஆழ்வார் அனுபவித்த பேற்றைப் பரமபதத்தில் அனுபவிப்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்து கலந்தபடி சொன்னார்; இரண்டாம் பாட்டில் “தம்மோடே கலந்த பின்பு அவன் திருமேனியும் திவ்யாவயவங்களும் திவ்யாயுதங்களும் நிறம் பெற்றது” என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில், “தம்மோடே கலந்து தன் ஸத்தைப் பெறுதல், இல்லையாகில் இல்லையாம்படியாய் வந்து கலந்தான்” என்றார்; நாலாம்பாட்டில், கீழ் இவனுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னவை நேர்நில்லாமையாலே, அவற்றை சிசுஷித்துச் சேர்த்து அனுபவித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில் அதுதானும் உபமாநமாக நேர்நில்லாமையாலே, அவற்றைக் கழித்து உபமேயந்தன்னையே அநுபவித்தார்; ஆறாம் பாட்டில், “இப்படி விலகணனானவன், முக்தன் தன்னை அநுபவிக்குமாபோலே தான் என்னை அநுபவித்தான்”, என்றார்; ஏழாம்பாட்டில், “தமக்காக ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணினான்”, என்றார்; எட்டாம் பாட்டில், “அவனை என்னால் பேசமுடியாது” என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில், துணை தேடிக்கொண்டு, திரியவும் பேசுகையில் உபக்ரமித்தார்; பத்தாம் பாட்டில், “இப்படிகளால் என்னோடே கலந்த இம்மஹாகுணமொன்றையும் பேச என்றால்

சால மிறுக்குடைத்து” என்றார்; நிகமத்தில் இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் – முதல் பாசுரத்தில் இவர் விரும்பியது போன்று அடியார்களுடன் வந்து கலந்ததை உரைத்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில், “என்னுடன் கலந்த பின்னர் மட்டுமே அவனுடைய திருமேனியும் திவ்யமாக ஆயுதங்களும் ஒளி வீசத்தொடங்கின”, என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், “என்னுடன் வந்து கலந்த பின்னர் மட்டுமே தனது இருப்பு என்ற நிலையை அடைந்தான், இவ்விதம் இல்லை என்றால் அவன் இல்லை என்ற நிலை ஆகும்படி வந்தான்”, என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில் இவனுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்ட பொருள்கள் ஏதும் இவனுக்குச் சரியான உவமைகளாக இல்லாத காரணத்தால் அவற்றை உவமையாக ஆக்கலாமோ என்று மறைமுகமாகக் கூறினார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், அவ்விதம் மறைமுகமாகக் கூறப்பட்ட உவமைகளும் பொருந்தாத காரணத்தினால், உபமானப் பொருளாகிய ஸர்வேச்வரனையே நேரில் அனுபவித்தார். ஆறாம் பாசுரத்தில், “இவ்விதம் அனைத்தையும் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்மை கொண்ட ஸர்வேச்வரன், ஒரு முக்தன் அவனை எவ்விதம் அனுபவிப்பானோ அது போன்று என்னை அனுபவித்தான்”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில், “தனக்காக இராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்களை எடுத்து அவதரித்தான்”, என்றார். எட்டாம் பாட்டில், “அவனைக் குறித்து என்னால் உரைக்க இயலாது”, என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் தன்னுடன் இணைந்து அவனைக் கூறவல்லவர்கள் உண்டா என்று துணை தேடியபடி, மீண்டும் அவனைக் குறித்து உரைக்கத் தொடங்கினார். பத்தாம் பாட்டில், “இவ்விதமாக என்னுடன் வந்து கலந்த அவனுடைய உயர்ந்த திருக்கல்யாணகுணங்கள் எதனையும் பேச முயன்றாலும் இயலாது”, என்றார். இறுதியாக இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் உரைக்க வல்லவர்களுக்குக் கிட்டவல்ல பலன் குறித்துக் கூறி நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 4)

வ்யாக்யான அவதாரிகை

மூலம் - ஸ்ரீய:பதியாய் பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன், “வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநார்த்தந: உபாய்யாம் பூமி நீளாய்யாம் ஸேவித: பரமேச்வர:”, “வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர்ப் பாகவதைஸ் ஸஹ” என்கிறபடியே நித்யவிபூதியிலே போகோபகரணனா யிருந்து லீலாவிபூதியில் த்ரிகுண ப்ரகர்த்தி ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜீவவர்க்கங்களுக்கு நித்யஸூரிகளைப்போலே இந்த ஆநந்த ரஸத்தை யநுபவித்து வருகைக்கு யோக்யதை யுண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், ஒழிக்க வொழியாத நம்மோ றுவறியாதே ஸம்ஸார ஸாகரத்தின் பெருக்குச் சுழியிலே அகப்பட்டு கரைமரஞ் சேரப் பெறாதே யிருந்ததுக்கு போர நொந்து இவர்களுக்கும் அந்தவுறவை யறிவித்து ஸம்ஸார ஸாகரத்தினின்றும் உத்தரிப்பிக்கக் கடவோமென்று நினைப்பிட்டு கலியுகாதியிலே நம்மாழ்வாரை யவதரிப்பித்து அவருக்கு மயர்வறமதிநலமருள,

விளக்கம் - பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனும், எல்லையற்ற கருணை உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநார்த்தந: உபாய்யாம் பூமி நீளாய்யாம் ஸேவித: பரமேச்வர: - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் பரமபதத்தில் மஹாலக்ஷ்மி, பூமாதேவி, நீளாதேவி உள்ளிட்ட பலருடனும் ஜநார்த்தனன் பரமேச்வரனாக அனைவரும் வணங்கும்படி உள்ளான் - என்றும், வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணு

ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர்ப் பாகவதைஸ் ஸஹ - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் மஹாவிஷ்ணு மஹாலக்ஷ்மியுடனும் பக்தபாகவதர்களுடனும் கூடி உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நித்யவிபூதி என்று போற்றப்படும் பரமபதத்தில் அனைத்து இன்பங்களுடன் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். இப்படியாக அவன் உள்ளபோதிலும், அவன் திருவுள்ளத்தில் வருத்தம் உள்ளது என்று அருளிச்செய்கிறார். என்ன வருத்தம்? ஜீவாத்மாக்களும் நித்யஸூரிகள் போன்று அத்தகைய எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதற்கு அனைத்துவிதமான தகுதிகளும் கூடியவர்களாக உள்ளபோதிலும், இந்த லீலாவிபூதியில் உள்ள மூன்று குணங்களுடன் கூடிய ஸம்பந்தம் காரணமாக, திருப்பாவை (28) - ஒழிக்க ஒழியாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகிய நம்முடன் இவர்களுக்கு உள்ள உறவு இத்தகையது என்று அறியாமல், ஸம்ஸாரம் என்ற பெருங்கடலின் அலைகளில் அகப்பட்டு, கரை சேர இயலாமல் உள்ளனரே என்று மனவருத்தம் கொண்டான். “இவர்களுக்கு நம்முடனான உறவை உணர்த்தி, அந்த ஸம்ஸாரக்கடலில் இருந்து கரையேற்றுவோம்”, என்று தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணியவனாக, கலிகாலத்தில் நம்மாழ்வாரை அவதரிக்கச் செய்து, அவருக்குத் திருவாய்மொழி (1-11-1) - மயர்வற மதிநலம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப குறையாத ஞானத்தை அருளிச்செய்தான்.

மூலம் - அவரும் அந்த ஸம்யஜ்ஞாந்தாலே ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைத் தாமநுபவித்து அது உள்ளடங்காமே, எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப, அதுக்குப் போக்குவீடாக திவ்யப்ரபந்தங்களை நிர்மித்து மதுரகவியாழ்வார் தொடக்கமான வர்களுக்கு உபதேசித்து, அதுக்கு ஸாரமாய் தத்வஹித புருஷார்த்த யாதாத்மயாவ போதகமாய் ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்தரத்திலே குஹ்யதமமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட சரமோபாயத்தை மதுரகவியாழ்வா ரொருவர்க்கு முபதேசிக்க, “மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட் பொருள் நிற்கப் பாடியென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்” என்றும், “தேவு மற்றறியேன்” என்றும், உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே பூதரான பின்பு அந்த அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் தமக்கு ப்ரஸாதிக்க வேணுமென்று ஸ்ரீமந் நாதமுநிகள் ப்ரார்த்திக்க, அவருக்கு அர்ச்சா வ்யவஸ்த்தையை யதிக்ரமித்து திருவாய் திறந்து உபதேசிக்க, அவரடியாக வாய்த்து இந்த ஸம்ப்ரதாயம் வந்தது;

விளக்கம் - நம்மாழ்வாரும் அது போன்று அவதரித்து, அவன் அளித்த உயர்ந்த ஞானம் மூலம் அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் போன்ற அனைத்தையும் அனுபவித்தார். அவ்வனுபவத்தைத் தனது உள்ளத்தில் அடக்கி வைக்க இயலாமல், அதனை அனைவருக்கும் உணர்த்தவேண்டும் என்று எண்ணினார். திருப்பாவை (21) – எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப - ஆயர்பாடியில் உள்ள பசுக்கள் எவ்விதம் கறக்கப்படும் பாத்திரங்கள் முழுவதும் நிரம்பும்படி பால் தருகின்றனவோ அது போன்று இவருக்கு உள்ளம் ததும்பியபடி இருந்தது. அதனை வெளிப்படுத்தும் விதமாக திருவாய்மொழி உள்ளிட்ட திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்தார். அவற்றை மதுரகவியாழ்வார் உள்ளிட்ட பலருக்கும் உபதேசித்தார், அவை அனைத்திற்கும் ஸாரமாக உள்ளதும், உண்மை மற்றும் நன்மை ஆகியவற்றுடன் கூடியதும், அனைத்து வேதங்களின் சுருக்கமாக உள்ளதும் ஆகிய திருமந்திரத்தில் மிகவும் இரகசியமாக உணர்த்தப்பட்டதான மோக்ஷ உபாயம் குறித்து மதுரகவியாழ்வார் ஒருவருக்கு மட்டும் உபதேசம் செய்தார். கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (9) – மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட் பொருள் நிற்கப் பாடி யென்னெஞ்சள் நிறுத்தினான் - என்றும், (2) – தேவு மற்றறியேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து உபாயங்களும் அறிந்தவராக நின்ற பின்னர், அந்த அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் தனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும் என்று ஸ்ரீமந்த நாதமுனிகள் விண்ணப்பம் செய்தார். அதனை ஏற்று, அர்ச்சாவதாரத்தில் வாய் பேசுவதில்லை என்ற விதியை மீறி, தனது திருவாய் மலர்ந்து அவருக்கு உபதேசம் செய்தார். இப்படியாகவே இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயம் வந்தது.

மூலம் - இவ்வர்த்தவிசேஷங்களையெல்லாம், இருள் தருமாஞாலமான பூலோகத்திலே ஜநங்களுக் குபதேசித்து ஸர்வர்க்கும் மோக்ஷத்தை கரதலாமலக மாக்கவேணுமென்று, “பத்யு: கமலவாஸிந்யா: ப்ரேரணாத் ப்ர்திவீதலே, அஹீநாமீச்வரஸ்ஸோய மாஸீத் ராமாநுஜோ முநி:” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் திருவந்தாழ்வானை யேவ, அவர் வந்து ஸ்ரீபெரும்பூதாரிலே யவதரித்து ஸகலசாஸ்த்ர ப்ரவீணராய் திருக்கச்சிநம்பி முகமாக தேவப்பெருமா ளறிவித்த அறிவாலே தத்வஹிதங்களை யெல்லாம் விசதமாகத் தெரிந்தும், பெரியபெருமாள் க்ருபையாலே உபயவிபூதி ஸாம்ராஜ்யத்தை நிர்வஹியும் என்று செங்கோலைக்

கொடுக்கப் பெற்றும், நாத யாமுநாதி ஸம்பரதாய பரம்பரா ப்ராப்தமான தத்வஹித புருஷார்த்த தத் யாதாதம்ய ஜ்ஞாநமாகிற அர்த்தவிசேஷத்தை லபித்தும், தமக்கு அந்தரங்கரான ஆழ்வான் முதலான முதலிகளுக்கு அவ்வர்த்த விசேஷத்தை உபதேசித்துக் கொண்டும் வாழுகிற காலத்திலே,

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும், திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள்தரு மா ஞாலம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அறியாமை நிறைந்த இந்த உலகில் உள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் உபதேசித்து, அவர்கள் அனைவருக்கும் மோசஷத்தை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று அளிக்கவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் எண்ணினான். அதனால் - பத்யு: கமலவாஸிந்யா: ப்ரேரணாத் ப்ர்திவீதலே, அஹீநாமீச்வரஸ்ஸோய மாஸீத் ராமாநுஜோ முநி: - தாமரையில் வீற்றுள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பம் காரணமாக ஸர்ப்பங்களின் அரசனாகிய ஆதிசேஷன் இந்தப் பூமியில் இராமாநுசமுனியாக அவதரித்தார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆதிசேஷனை ஸர்வேச்வரன் பணித்தான். அவரும் ஸ்ரீபெரும்பதூரில் இராமாநுசராக அவதரித்தார். அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் நன்றாக அறிந்தவரான ஸ்வாமி திருக்கச்சிநம்பிகள் மூலம் காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள தேவராஜன் அறிவித்த ஞானம் மூலமாக அனைத்து தத்வஹிதங்களையும் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி இராமாநுசர் அறிந்து கொண்டார். பெரியபெருமாளாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது கருணை காரணமாக, “நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும் இனி நீவீர் ஆட்சி செய்யும்”, என்று தனது செங்கோலை அவருக்கு அளித்தான். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள், யாமுனாச்சார்யார் என்ற ஆளவந்தார் உள்ளிட்டவர்கள் வளர்த்த ஸம்பரதாயத்தில் வந்ததன் காரணமாக உண்டான தத்வஹிதங்களாகிற புருஷார்த்தங்கள் குறித்து அனைத்தையும் அறிந்தார். அப்படிப்பட்ட ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் தன்னுடைய அந்தரங்க சிஷ்யரான கூரத்தாழ்வான் போன்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தபடி வாழ்ந்து வந்தார். அப்படிப்பட்ட காலகட்டத்தில்.

மூலம் - திருவரங்கத்தமுதனார் ஸகல சாஸ்த்ர பரிபூர்ணராயிருந்தும் ஸத்ஸம்பரதாயம் தெரியாதேயிருக்க, எம்பெருமானார் தம்முடைய நிர்ஹேதுக

க்பையாலே ஆழ்வானை யிட்டு அவரைத் திருத்துவிக்க, அவரும் ஆழ்வானை யாச்ரயித்து அவர் காட்டிக் கொடுக்க, எம்பெருமானார் திருவடிகளைக் கண்டு அதிலே அத்யந்தாபிநிவிஷ்ட சித்தராய் ஸர்வதா அநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு போந்து அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காதே பரீவாஹ ரூபேண, “கலித்துறை” என்கிற சந்தஸ்ஸிலே அந்தாதியாக நூற்றெட்டுப் பாட்டாய், பாட்டுத்தோறும் எம்பெருமானார் திருநாமத்தைச் சேர்த்து ப்ரபந்தீகரித்துப் போந்தா ராகையாலே இது ப்ரபந்தகாயத்ரி யென்று அத்யவஸிக்கப்பட்டு, நம்முதலிக ளெல்லார்க்கும் “குரோர் நாம ஸதா ஜபேத்” என்கிறபடியே நித்யாபி ஜப்யமா யிருக்கிற தாய்த்து.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட காலகட்டத்தில், திருவரங்கத்தமுதனார் அனைத்துவிதமான சாஸ்த்ரங்களை நன்றாக அறிந்தவராக உள்ளபோதிலும் தனது ஸம்ப்ரதாயத்தைக் குறித்த ஞானம் இல்லாதவராக இருந்தார். இதனை உணர்ந்த எம்பெருமானார், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்படும் தனது கருணை காரணமாக, கூரத்தாழ்வான் மூலம் திருவரங்கத்தமுதனாரைத் திருத்தினார். அவரும் கூரத்தாழ்வானை அண்டி நின்று, அவர் உணர்ந்திய எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளைப் பற்றினார். அந்தத் திருவடிகளைக் குறித்து எல்லையில்லாத விருப்பம் கொண்டார். அதனை எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்தார். அந்த அநுபவம் என்பதை உள்ளத்தில் பூட்டி வைக்க இயலாமல், காட்டுவெள்ளம் போன்று “கலித்துறை” என்ற இலக்கணத்தில், அந்தாதி வடிவில், நூற்றெட்டு பாசுரங்கள் அருளிச்செய்தார். ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமானாராகிய இராமாநுசரின் திருநாமம் வரும்படி அமைத்தார். இப்படியாகச் செய்த இந்த ப்ரபந்தத்தை அனைவரும் “ப்ரபந்த காயத்ரி” என்று கொண்டாடினர். இதனால் நம்முடைய முன்னோர்கள் அனைவருக்கும், குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் - எப்போதும் ஆசார்யனின் திருநாமத்தை உச்சரித்தபடி இருத்தல் வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அன்றாடம் ஜபிக்கும்படி இந்த ப்ரபந்தம் இருந்து வருகிறது.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்